

Den gamle skærslippers forårssang

Sigfred Pedersen

Zum zum zum zum Nu lok-ker at - ter de lan-ge
Dum dom dum dom dum dum sempre

6
vej - e, og jeg har flik-ket de gam-le sko. Og jeg har skå-ret en grøn skal - me - je bag pi-le-

11
dam-men ved Hol-ste - bro. Jeg går fra Ska-ge-n med kurs mod Fak-se, og glemt er vin-ter-ens sult og
Tekst

16
nød. Jeg sli-ber kni - ve, jeg sli-ber sak - se, jeg sli-ber sol - skin og dag-ligt brød.
zum zum

3. Jeg var jo bare en skør skærslipper
foruden hjem og foruden ro.
Jeg var kun rakker og hundeklipper,
og bonden stænged for mig sin lo.
Han var så selvsikker, thi hans akse
var plantet støt i et stort fad grød.
Jeg sleb kun knive, jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.

7. Og endnu venter de lange veje
med morgenkulde, med middagsglød.
Min slibesten kan jeg fortsat dreje
og holde næsen forsvarligt rød.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse,
og glemt er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Den gamle skærslippers forårssang

Sigfred Pedersen | Kai Normann Andersen

Nu lokker atter de lange veje,
og jeg har flikket de gamle sko.
Og jeg har kåret en grøn skalmeje
bag piledammen ved Holstebro.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse,
og glemt er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber sal skin og dagligt brød.

Hvor er min ungdom? Jeg ved det næppe.
Hvor var den skøn. Jeg var fri og løs.
Jeg sov i vejgrøftens blomstertæppe,
jeg sov hos landsbyens bedste tøs.
Med hende var det en fryd at bakse,
thi vårens duft var i hendes skød.
Jeg sleb kun knive, jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.

Jeg var ja bare en skør skærslipper
foruden hjem ag foruden ro.
Jeg var kun rakker ag hundeklipper,
og bonden stænged for mig sin lo.
Han var så selvsikker, thi hans akse
var plantet støt i et start fad grød.
Jeg sleb kun knive, jeg sleb kun sakse,
men sleb dog solskin og dagligt brød.

Dengang var brændevin hvermands eje,
thi den var billig, og den var ram.
Men malurt dufted langs alle veje
ag gav kulør til en fuseldram.
Å soldebrødre, å lurifakse,
I drak jer tumbet fra vid og sans,
men jeg sleb knive, og jeg sleb sakse
ag plukked malurt amkring sankthans.

Den, der har pligter, kan sagtens dømme
en pjalt, som ikke betaler skat.
Men jeg er digter og jeg må drømme,
thi jeg er et med den lyse nat.
De digtere er så mange slagse,
og selv blandt dem er jeg kun en fant,
der sliber knive og sliber sakse,
og takker rørt for en kobberslant.

Hvor er I nu, alle I jeg kendte,
hver buttet pige, hver kammesjuk?
Hver anden af jer på Sundholm endte.
Hver anden kvaltes i flaskens kluk.
Men jeg er stadig iblandt de vakse!
Mit hår er hvidt, men min tud er rød!
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.

Og endnu venter de lange veje
med morgenkulde, med middagsglød.
Min slibesten kan jeg fortsat dreje
og holde næsen forsvarligt rød.
Jeg går fra Skagen med kurs mod Fakse,
og glemt er vinterens sult og nød.
Jeg sliber knive, jeg sliber sakse,
jeg sliber solskin og dagligt brød.